

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Hans Heilums nat

Citation: Hjortø, Knud: "Hans Heilums nat", i Hjortø, Knud: *Hans Heilums nat*, 1924, s. 48.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_14-shoot-idm140131456069328/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Hans Heilums nat

lige glad med alt det, blomster, køer, jorden og søen. Det er barnagtigheder, og da der ikke er kommet noget andet i stedet for, er livet ham en væmmelse, som han helst ikke vil se. Hans sidste drengagtighed var, at han gik til bunds i kilden, men så kom Matilde og så på ham, og de snakkede sammen.

Hans afbryder sine tanker ved at tale højt: Du er i grunden en ryggesløs knægt.

— Når himlen blir dækket af aftenskyer, kan der undertiden helt ude ved horisonten blive en smal, blå stribe tilbage mellem skyerne og jorden. Intet sted i verden synes så fjærnt som sådan en klar stribe himmel og ingenting så usikkert; skyerne kan hvert øjeblik skyde sig det lille stykke ned og slette den ud. Det er gjerne sådan, at den forsvinder, så snart man har opdaget den; den er lige som skabt til at huskes, men ikke til at vare.

Hans går omkring uden for gården og ser himlen blive grå og mørk. Tingene begynder at forsvinde. Valnøddetræet står som en rund mørk stak i mørket, men birkene på den anden side af gården er som kirketårne. Han vender sig fra gården og ser, at der endnu ligger lidt lys over marken mod vest, men mosen ligger dybt nede i tæt mørke, og som altid, når han ikke ved, hvor han skal gå hen, går han derned.

Det er stille, mildt og mørkt. Himlen har endnu lidt lys i vest, men skyer fra oven og damp fra neden driver sammen og tætter for det sidste lys. Hans sidder oven for kilden og ser, hvordan ver-